

quod missæ dicantur tantum in tempore matutino. Nam si missa vel ex occurrenti occasione, aut necessitate, vel ex consuetudine recepta et approbata, vel ex privilegio dici posset hora secunda, vel tertia pomeridiana, satisfaceret huic præcepto, qui usque ad illud tempus auditionem missæ differret. Igitur præceptum de se indifferenter obligat ad audiendam missam in qualibet parte temporis illius diei, in quo inveniri possit. Unde, si in pluribus horis ejusdem diei festi, missæ copia possit haberi, liberum homini relinquitur, ut, in quacumque hora velit, possit præceptum implere. Et tunc, quamvis horam anticipet, pro qua nondum præceptum urget, sufficientissime illud implet, neque oportet tunc assignare tempus illud, pro quo præceptum obliget, quia jam tempus illud quasi præventum est, ut sic dicam. Si vero auditio missæ dilata est usque ad ultimam horam diei, in qua potest missæ copia inveniri, pro illa hora urget jam hoc præceptum: quia est quasi ultimus terminus obligationis, extra quem impleri non poterit; neque aliter potest certum aliquod tempus, pro quo obliget hoc præceptum, determinari.

8. Unde infertur posse hoc præceptum impleri statim post mediam noctem, si tunc missa dicatur, ut notat Sylvest., ver. *Missæ*, 2, q. 1, quia jam auditur missa illo naturali die, et hoc tantum præcipitur. Et similiter e converso sequitur, quod ubicumque possit dici et de facto dicenda sit in aliqua hora post meridiem, non teneatur quis audire missam antea, etiam si possit, quia talis determinatio in ipso præcepto formaliter non continetur, neque ex vi et forma præcepti affirmativi colligi potest. Et eadem ratione e converso, si alicubi missa tantum dicenda sit hora 8 vel 7, vel alia antecedente matutina, ibi, et in tali die obligare præceptum pro tali hora; et non posse aliquem licite nec bona fide tunc scienter eludere præceptum, non audiendo missam illa hora, eo prætextu quod præceptum non obligat pro tali hora, sed absolute pro toto tempore matutino, et ideo posse illius executionem licite differre usque ad meridiem; quod si tunc missa non inveniatur, esse per accidens, et inducere excusationem: est enim vanus prætextus, quia præceptum non concedit positive, ut sic dicam, ut toto tempore antemeridiano possit differri missa, sed simpliciter præcipitur ut illo die audiatur, et consequenter virtute conceditur ut possit differri, quandiu copia illius expectatur intra totum illum diem; quando vero

jam futura non speratur, præceptum jam pro tunc obligat, et ideo non habet locum excusatio. Unde etiam fit ut teneatur homo prævenire et audire missam, quamprimum potest in illo die, si probabiliter timet superventurum impedimentum, ratione cujus non possit post talem horam missam audire, etiamsi alias de futura non sit; quia, ut dixi, præceptum simpliciter obligat ad missam audiendam in illo die, et tunc non potest aliter impleri, nisi audiendo missam in illa hora: nam hic et nunc, et in tali persona, illa est quasi ultima hora diei apta ad implendum præceptum, in qua et pro qua præceptum obligat. Et in hoc omnes Doctores conveniunt, et consuetudo ita declaravit præceptum, neque esse potest ulla dubitandi ratio.

9. Atque hinc tandem fundari potest, quod supra, in fine capit. 13, huc remisimus circa sententiam Navarri dicentis, in festo locali alicujus oppidi teneri incolam illius loci, quem dies festus ibi reperit, priusquam inde discedat, vel ad laborandum in vicino oppido, ubi festum illud non servatur, vel ad iter agendum, audire missam, etiamsi post brevissimum tempus futurus sit extra territorium illius oppidi, pro quo solo obligat illud præceptum. Cujus rei rationem his brevissimis verbis reddit Navar., quia dies festus, ubi ipsum deprehendit, ad hoc ipsum obligavit. Posteriores vero Summistæ nullam rationem reddunt; nec in illis verbis explicatur quid sit, cur ita obliget tunc præceptum, quandoquidem ejus obligatio non durat pro toto die, quia non obligat, nisi in illo territorio, et talis persona non est futura intra illud toto die, imo nec toto matutino tempore, et licite ac sine peccato discedit, quia præceptum non obligat ad permanendum ibi toto die, ut supra dictum est. Unde non desunt moderni scriptores¹, qui probabilem censeant oppositam sententiam, scilicet posse in eo casu incolam discedere, non audita missa, quia præceptum non obligat pro illa brevi hora matutina, et postea cessat omnino ejus obligatio. Quod si objicias, præceptum obligare ad præveniendum, ut diximus, respondent id esse verum, quando obligatio præcepti duratura est eo tempore quo superventurum est impedimentum; nam tunc revera homo obligatur præcepto, et licet possit excusari per superveniens impedimentum, illa tamen excusatio non habet locum, quando impedimentum fuit prævisum, et potuit præveniri per ac-

¹ Sancius, l. 3 de Matr., disp. 28, num. 21.

tum simpliciter præceptum illo die. At vero in altero casu non ita est, quia præceptum in re ipsa non obligat pro toto matutino tempore, et ita postea non intervenit excusatio, se¹ totalis ablatio obligationis, qualem homo non tenetur prævenire.

10. Sed hoc licet ingeniose excogitatum sit, nihilominus non videtur admittendum; tum quia in re practica et morali non est facile recedendum a communi sententia; tum etiam quia hæc videtur esse consuetudo populorum, quæ pia est et sancta, et non expedit occasionem præbere oppidis ad minuendum suorum festorum cultum; tum denique quia ex dictis colligitur sufficiens ratio; nam hoc præceptum, quatenus affirmativum est, nec requirit, nec concedit aliquam certam temporis latitudinem, pro qua possit ejus observantia differri, sed obligat ut, quamprimum possit, impleatur, si postea implendum non est, nam hæc est vis et natura præcepti affirmativi, si in illo aliud non exprimitur. In hoc autem præcepto audiendi missam in die festo nihil aliud exprimitur, sed simpliciter imponitur obligatio: postquam ergo hæc obligatio comprehendit personam, implenda est quamprimum possit; neque potest excuti, ut sic dicam, per solum voluntarium discessum, nisi prius impleatur. Et in hoc, ut supra dicebam, est magna differentia inter præceptum affirmativum et negativum circa diem festum, quia negativum obligat pro toto tempore diei, et in singulis partibus ejus pro illis tantum impletur, et non pro aliis; et ideo potest servari in oppido pro illo tempore quo ibi permanetur, et pro altera parte ejusdem diei extra territorium non servari; præceptum autem affirmativum præcise obligat ad unum actum, et per illum impleri debet quamprimum possit, si postea cessaturum est. Neque illa tunc est proprie præventio, sed est solutio obligationis, quæ pro tunc urget, eo ipso quod amplius duratura non est. Et ita parum refert differentia assignata inter excusationem, et carentiam obligationis.

11. Posset tamen sententia Navarri juxta vim nostræ rationis non improbabilius limitari, ut locum habeat, quando potest quis in eo casu hora matutina missam audire, priusquam in aliud oppidum ad laborandum illo die discedat, nam tunc procedit maxime ratio facta, quam hoc modo etiam consuetudo confirmare videtur. At vero si toto illo tempore missa ibi non diceretur, quam posset homo audire, expectandum illi esset ibi usque ad

meridiem pro missa audienda; at durum videtur hanc obligationem imponere, quia præceptum per se non obligat ad permanendum ibi, quia ratio præcepti negativi ad hoc non obligat, ut omnes supponimus; ergo nec ratio præcepti affirmativi: sed pro illo tempore, pro quo obligavit personam ibi existentem, per illam non stetit quominus illud impleret, ut in casu supponitur; ergo non apparet unde obligari possit ad expectandum ibi usque ad meridiem. Nec videtur hoc esse contra intentionem Navarri, et aliorum; cum enim dicunt posse iri ad laborandum audita missa, supponere videntur hanc conditionem debere esse ita possibilem, ut moraliter non destruat priorem partem, ut fere destrueretur, si illa conditio cum majori rigore esset exigenda. Accedit etiam, quod per modum excusationis potest hoc frequenter honestari, quia ordinarie casus hic solum habet locum in pauperibus, qui non videntur cum tanto gravamine obligandi, ut labore suo vel majori parte ipsius priventur, propter expectandam missam, quando ad horam tantum obligantur, et per illos non stat quominus tunc audiant. Sed nihilominus in eo casu maxime cavendum est scandalum, et consulenda ac servanda est consuetudo, et si circa hoc fuerit aliqua Episcopalis seu synodalis constitutio, observanda etiam est.

CAPUT XVI.

AN IN DIE FESTO ALIÆ ACTIONES SACRÆ SINT IN PRÆCEPTO.

1. *Hoc præceptum, quatenus affirmativum, nihil ultra jubet.* — Regula generalis est, hoc præceptum colendi Deum in die festo, quatenus affirmativum est, non obligare ad exercendum intra illum diem alium actum divini cultus, sive internum, sive externum, præter missam. Assertio est communis, præter paucos auctores, in uno vel alio puncto, quod statim indicabo. Ratio autem unica est, quia Ecclesia nihil aliud præcepit, quia nec scriptum invenitur tale præceptum, nec traditione, seu consuetudine habetur, et qui oppositum senserit, oportet ut alterutrum horum ostendat; melius autem hoc probabitur discurrendo per alias obligationes illius diei, quæ vel ab aliis assertæ sunt, vel excogitari possunt.

2. *An ad hoc spectet communicatio in die Paschatis.* — Prima exceptio et singularis est de die Paschatis, in qua obligamur ad commu-

nicandum, qui est actus religionis, et ad cultum Dei spectans. Adde, in Can. 40 Apostolorum, dici communionem privandos esse illos, qui in solemnitatibus sacris ab Ecclesia discedunt, antequam missa peragatur, et sanctam communionem percipiant. Sed hoc non est ad rem, quia illa obligatio non est ex vi præcepti observandi festum, sed ex vi alterius præcepti, cui accidentarium est, quod tempus illud, pro quo actus præcipitur, feriatum sit. Unde, qui non communicat illo die, si missam audit, nullo modo peccat contra hoc præceptum, sed contra aliud. Adde, jam illud præceptum non esse determinatum ad diem festum; nam potest in diebus profestis antecedentis sequentisque hebdomadæ sufficienter impleri. Multo vero magis consuetudine sublatum est id, quod de communionem videtur fuisse ordinatum in illo Canone Apostolorum, si in hunc modum intelligatur; habere enim potest alios sensus, ut in 3 tom. tertiæ part., disp. 69, sect. 3, circa finem, diligentius pertractavi.

3. *Sitne præceptum orandi in festo.* — Secunda instantia esse potest de actibus orationis distinctis a missa; nam in jure distincte hæc præcipiuntur; in dicto enim cap. 8 sextæ Synodi dicitur: *Diei dominici tanta debet esse observantia, ut præter orationes, et missarum solemnitas, et ea quæ ad vescendum pertinent, nihil aliud fiat*; et infra in necessitate datur licentia iter agendi: *Ita duntaxat, ut hujus occasione, missæ et orationes non prætermittantur.* Ergo orationes sub eadem necessitate qua missa constituuntur. Quod autem illæ orationes a missa distinctæ esse debeant, patet, tum ex accurata numeratione illarum, ut distinctarum; tum ex eo quod missa parvam diei partem occupat, orationes pro toto illo die imponuntur. Ad hoc etiam facit, quod in Concilio Triburi, sub Arnulpho, capit. 33, dicitur: *Diebus dominicis et Sanctorum festis, vigiliis et orationibus insistendum, et ad missas cuilibet Christiano cum oblationibus est currendum.* Multaque similia leguntur in Concil. Matiscon. I, cap. 1. Atque in hanc partem videtur inclinare Abulens., quæst. 13, in cap. 20 Exod.; nam reprehendit eos, qui dicunt hoc præceptum solum obligare ad vacandum privative a laboribus corporalibus, non vero ad vacandum positive Deo per orationes, etc. Inferius autem videtur id limitare, dicens, *per orationes, vel missæ auditionem.* Sed nec illa disjunctio est necessaria, quia præceptum definite est de missa audienda, et de oratione

quam intrinsece includit, cum attente auditur, et non de alio actu.

4. *Pars negativa approbatur.* — Dicendum ergo est hoc præceptum non obligare ad alias orationes fundendas in die festo, præter eas, quæ in missa dicuntur, assistendo, et attendendo ad illas. Hoc patet ex usu Ecclesiæ, et ex d. can. *Omnes fideles*, qui est decimus Apostolorum, per quem interpretandum est c. 8 sextæ Synodi; dicitur enim ibi: *Omnes fideles, qui conveniunt in solemnitatibus sacris ad Ecclesiam, et Scripturas Apostolorum et Evangelium audiant, qui autem non perseverant in oratione, usque dum missa peragatur, etc., communionem privari*; ex quibus verbis constat, non præcipi alias orationes ex vi hujus præcepti, præter illam quæ in missa fit, in qua jubentur fideles perseverare, quia cum debita attentione debent illi assistere. Possuntque, si velint, alias orationes privatas pro sua devotione ibi dicere, ut in alio loco ostendi; non tamen tenentur, sed attendendo orationibus sacerdotis, præcepto satisfaciunt. Extra tempus autem missæ non tenentur aliis publicis orationibus Ecclesiæ, seu horis canonicis assistere, ut infra tractando de horis canonicis videbimus. Nec etiam tenentur privatas orationes domi aut in ecclesia dicere, quia, licet hoc optimum sit et consulendum, non est positum sub obligatione præcepti. Cujus signum etiam est, quia præceptum positivum de aliquo actu exercendo semper datur de actu, et duratione determinata; Ecclesia vero nullum orationis tempus præscripsit fidelibus pro die dominico aut festo extra missam, nec quid orare debeant determinavit; nullum ergo est tale præceptum. Canones ergo, qui de orationibus loquuntur, vel intelliguntur de orationibus quæ in ipsa missa fiunt, vel, si de aliis intelligantur, continent consilium, non præceptum, aut certe indicant tantum finem præcepti, ut dixit Sylvest., verb. *Dominica*, q. 6, qui finis non cadit semper sub præceptum, juxta doctrinam communem D. Thomæ 1, 2, quæst. 100, art. 9.

5. *Obligentur fideles ad concionem in festo.* — Tertia instantia esse potest de auditione sacræ concionis. Videntur enim obligari fideles ad audiendam concionem in die festo, quando in publico ecclesiæ conventu fit: dicitur enim in Concilio Carthag. IV, cap. 24: *Sacerdote verbum Dei in ecclesia faciente, qui egressus de auditorio fuerit, excommunicetur*, c. *Sacerdote*, de Consecrat., dist. 1; et in cap. *Omnes fideles*, ex dict. Can. 40 Apostolorum,

dicitur debere fideles, qui ad missas conveniunt, *Sanctas Scripturas audire.* Accedit, quod, teste Augustino, lib. 50 Hom., hom. 26, non est minus verbum Dei, quam corpus Christi: habetur in cap. *Interrogo*, 1, q. 1; unde ipse infert non minus reum esse, qui verbum Dei negligenter audierit, quam qui corpus Christi indigne tractaverit; ergo similiter non minus reus erit, qui concionem non audierit, quam qui missam omiserit. Præterea, pabulum verbi Dei maxime est fidelibus necessarium, ut dicitur in cap. *Inter cætera*, de Offic. ordin., ex Concilio Lateran., sub Innocentio III, cap. 10; ergo non minus, sed magis debet quam missa præcipi. Propter quod aliqui Doctores dixerunt, in die festo præferendam esse sacram concionem missæ, si utraque simul audiri non possit. Denique in Concilio Tridentino, sessione 24, cap. 4, de Reform., sic dicitur: *Moneat Episcopus populum diligenter, teneri unumquemque parochiæ suæ interesse, ubi commode id fieri potest, ad audiendum verbum Dei.* Est ergo hoc in præcepto.

6. *Non esse in præcepto concionem.* — *Objectio.* — *Solvitur.* — Dico tamen nullum esse præceptum quod obliget in rigore ac per se, ad audiendam concionem in die festo. Ita supponunt ut clarum Doctores omnes, et constat ex communi usu, et sensu fidelium. Item, quia nullibi extat hoc præceptum. Præterea est optimum argumentum, quia si fideles tenerentur audire concionem sacram, pastores Ecclesiæ tenerentur providere ut omnibus diebus dominicis et festis, fieret concio in ecclesia. Pastores autem ad hoc non tenentur, nec de facto ita fit; ergo. Dices, obligationem fidelium esse, ut concioni assistant, si fiat; quæ obligatio potest consistere, etiamsi concio nec semper, neque ex obligatione parochorum fiat. Respondeo gratis affirmari illud primum, quia nullibi extat tale præceptum conditionatum, nec solet ab Ecclesia ita poni; et ratio declarat, quod si oportuisset imponere populo obligationem audiendi concionem, cum fit, majori ratione fuisset sacerdotibus imponenda obligatio illam faciendi vel semper, vel pro aliquibus determinatis diebus.

7. *Instantia.* — *Satisfit.* — Dices ita esse impositam per Concilium Tridentinum, sessione quinta, c. 2, et sessione vigesima quarta, c. 4, de Reform. Præcipit enim Episcopis, et inferioribus pastoribus, seu parochis, ut saltem in omnibus dominicis diebus, et solemnioribus festis, populis suis perse vel per alios

prædicent verbum Dei. Respondeo, pastores Ecclesiæ ex officio teneri ad prædicandum verbum Dei, et docendum, ac instruendum, et excitandum populum: hanc ergo obligationem ibi Concilium proponit, et quia de se non habet tempus definitum ex divino jure, neque ex antiquis canonibus, ut frequentius executioni mandetur, determinat ut saltem diebus dominicis et solemnioribus festis hoc faciant. Non tamen videtur tam rigore, ac præcise id præcipere, ut peccare graviter censeantur, si interdum vel sæpius illud omittant, quia non utitur Concilium verbis tantam obligationem indicantibus; sed mandat ut id faciant illis diebus et aliis, per Quadragesimam et Adventum: *Si ita oportere duxerint*, ut ibi additur, *et alias quotiescumque id opportune fieri posse judicaverint.* Debent ergo pastores hoc officium non negligere, et curare ut diebus illis, quantum commode fieri possit, verbum Dei populo prædicetur; pro singulis tamen dominicis, et festis, non est rigorosum præceptum, ut etiam consuetudo interpretatur. Et hoc satis est ut ex parte fidelium non sit talis obligatio audiendi concionem singulis festivitatibus. Imo sæpe teneri poterunt pastores Ecclesiæ ad prædicandum, et nihilominus ipsi fideles non tenentur ad audiendum ex generali præcepto positivo, sed unusquisque potest consulere conscientiam, ut juxta necessitatem suam se sentiat obligatum aut immunem. Obligatio enim pastoris respicit totum populum, qui semper indiget verbo Dei, licet non singuli de populo æque indigeant; obligatio autem fidelium ad audiendum est singularis, et personalis uniuscujusque, respectu suiipsius, et ideo nec est ita generalis de se, nec habet tam certam temporis determinationem, sicut alia.

8. *Explicantur capituli cujusdam verba.* — Ad illud ergo caput *Sacerdote*, respondetur imprimis non esse Concilii generalis, sed provincialis: deinde, cum non dicat, *excommunicatus sit*, sed *excommunicetur*, videtur magis positum ad terrorem et comminationem, quam ad proprium præceptum, saltem quod sub mortali obliget. Præterea, ibi non præcipitur fidelibus ut audiant, sed *ut, sacerdote concionante, nemo egrediatur.* Si ergo antequam inciperet concionari, quis egrederetur, non ageret contra illum Canonem, qui propter vitandam perturbationem et scandalum, mandat ut, dum fit concio, nemo egrediatur. Et ita Angel., verb. *Ferix*, num. 44, textum illum intelligit, de eo qui egreditur cum concionante vel scandalo. Denique licet in eo loco,

vel tempore fortasse fuerit illud statutum necessarium propter vitandam aliquam pravam consuetudinem, nunc de illa re nullum est peculiare præceptum, præter id quod naturalis ratio de cavendo scandalo, et publico impedimento verbi Dei, dictat. Adde etiam nunc posse prælatum monere eum, qui aliquo modo in hoc perturbat ecclesiam, vel est negligens in audiendo verbo Dei cum publico scandalo, et præcipere ut audiat, et excommunicare, si sit contumax: tamen hoc neque pertinet ad præceptum de servandis festis, neque de facto est in præcepto jure ipso lato, licet per homines possit imponi. Aliud vero caput, *Omnes fideles*, non videtur loqui de concione, sed de lectione sacræ Scripturæ, id est, Epistolæ et Evangelii, quæ in missa recitari solet. Unde in textu Gratiani additur: *Scripturas Apostolorum et Evangelium audiant*, quæ verba per paraphrasim aucta videntur, nam in originali non habentur illa duo verba, *Apostolorum et Evangelium*. Adde ibi non præcipi ut audiant, sed ut illi, qui audiunt lectionem sacram, non egrediantur vel abeant, antequam sacram officium compleatur, propter inquietudinem et scandalum vitandum. Unde sic concluditur: *Velut inquietudines ecclesiæ commoventes, convenit communionem privari*; unde videtur canon ille editus contra aliquos, qui ex aliqua perturbatione, aut falso ritu, volebant cum aliis in oratione et sacris communicare, sed tantum in Scripturis audiendis, ut in d. tom. 3, d. 69, sect. 3, circa finem, dixi.

9. *Explicatur Augustinus*. — Ad Augustinum, respondeo non loqui de verbo Dei ratione sensibilis soni, sed ratione veritatis æternæ, et necessariæ ad salutem, quam proponit, ut recte notavit Bellarmin., lib. 2 de Euchar., c. 24, circa finem, et ita non posse inde inferri obligationem audiendi corporis aure verbum Dei, sed de obligatione corde recipiendi illud, quando fuerit ad salutem necessarium. Et ita dixit Augustinus, curandum esse ut verbum Dei *de corde puro non pereat*. Et licet inde possit colligi, interdum esse necessarium corpore audire verbum, ut mente possit veritas ejus retineri, non tamen potest inferri necessarium esse, ut id fiat diebus festis, nec quod illa necessitas pertineat ad hoc præceptum de festorum observatione. Et hæc tantum necessitas ex aliis juribus probatur, et non alia quæ oriatur ex speciali præcepto, quia hæc non est imposita. Nec habet eandem rationem cum missa, quia cultus Dei per sacrificii oblationem æque per-

tinet ad omnes, et ideo omnibus debuit imponi præceptum missæ; necessitas autem audiendi verbum Dei non est æqualis in omnibus, nec est propter se, sed propter tollendam ignorantiam: et ideo non præcipitur omnibus generaliter; sed judicatum est sufficere, ut ex parte Ecclesiæ et pastorum ejus verbum Dei non desit, et ut invitentur fideles ad illud audiendum, quia non debent omnia sub rigore præcepti constitui.

10. *Non relinquenda missa propter concionem*. — Quapropter probanda non est illa sententia, quæ præfert auditionem concionis auditioni missæ in die festo; nam, per se loquendo, contrarium est omnino verum et certum, ut dixi in dicto tom. 3, disp. ultim., sect. 1, in fine, quia præcepta præferri debent consiliis, ut ibi latius explicui. Denique ad Concilium Tridentinum, respondeo, cum ipsum addiderit, teneri, *ubi commode id fieri potest*, satis declarasse non loqui de rigorosa præcepti obligatione; unde session. 22, cap. de Observandis in Missa, ait: *Moneant Episcopi populum, ut frequenter ad suas parochias, saltem diebus dominicis et majoribus festis, accedant*; quæ verba satis ostendunt hoc non esse necessitatis, sed congruitatis. Dico præterea, fortasse Concilium non loqui de obligatione quæ descendat ex præcepto Ecclesiæ, sed ex lege charitatis, qua quis tenetur habere curam animæ suæ, non solum adhibendo media simpliciter necessaria, sed etiam utilia, quale sæpe est concionem audire, et ita illa obligatio non pertinet ad hoc præceptum. Et tunc monet Concilium ut ad parochiam accedant fideles, si commode possunt, vel certe si in eis commodius instruendi sunt. Unde etiam indicat Concilium obligationem juris communis, qua tenentur fideles interesse parochiis suis; additur autem, *ad audiendum verbum Dei*, non quia hoc sit per se præceptum, sed quia hic etiam fuit finis Ecclesiæ, et quia est moraliter conjunctus cum auditione missæ, si concio inter officium missæ fiat; in rigore tamen non est ita præceptum sicut missa, neque nunc est in rigore præceptum parochiis interesse, ut alibi dictum est.

11. *An ad oblationes obligatio sit in festis*. — Quarta instantia est de oblationibus sacris, nam ad has etiam videntur obligari specialiter fideles in diebus dominicis et festis, nisi propter paupertatem excusentur. Ita enim declarari videtur in cap. *Omnis Christianus*, de Consecr., d. 1; et clarius in dicto Concilio Tribur., cap. 35: *Dominicis diebus et Sancto-*

rum festis, ad Missas omni Christiano cum oblationibus est currendum. Sed de hoc puncto videnda sunt quæ supra, lib. 1, c. 2, tradidimus, ubi prius caput exposuimus: loquitur enim de oblationibus faciendis inter missarum solemnias, non vero declarat in dominicis vel aliis festis diebus esse faciendas; et non habet verbum præceptivum, sed solum dicit: *Omnis Christianus procuret ad missarum solemnias aliquid Deo offerre*. Quæ verba solum admonitionem vel exhortationem quamdam continere videntur, et ita potest etiam aliud Concilium intelligi; proponit enim non solum substantiam actus audiendi missam, sed etiam modum, et sæpe modus non cadit sub præceptum, licet substantia cadat. Adde vero, licet jus oblationum possit consuetudine esse introductum, oblationem vero, quæ inde nascitur, non pertinere ad hoc præceptum servandi festa, sed ad aliud speciale, vel religionis, ratione alterius divini cultus, vel justitiæ ad ministros ejus; quæ obligatio posset etiam extra diem festum impleri, vel per contrariam consuetudinem tolli, manente integro præcepto de observatione festi.

12. *Dilectio Dei an ex hoc præcepto elicenda*. — Quinta instantia esse potest de cultu mere interno per dilectionem Dei super omnia, etiamsi homo sit in statu gratiæ. Nam hoc affirmavit Scot., 3, dist. 27, a. 1, verb. *Quantum ad 2*, quem sequitur Tabiena, verb. *Charitas*, n. 20. Non apparet autem quo fundamento satis apparenti possit hæc opinio suaderi. Quia si respiciamus decalogum, vel in illo non præcipitur specialiter amor Dei, vel si in aliquo præcepto includitur, magis in primo continetur, nec præcipitur pro determinato tempore, sed simpliciter. Si vero respiciamus ecclesiasticum præceptum, nullum est quod hanc imponat obligationem. Item hoc præceptum est de cultu Dei, atque adeo est virtutis religionis; amor vero per se non pertinet ad cultum, nec ad religionem, sed ad superiorem virtutem. Tertio, ut recte argumentatur Cajetanus 2, 2, q. 122, art. 4, tertium præceptum Decalogi non fuit de cultu interno, sed de externo, idemque est cum proportionem de præcepto Ecclesiæ; amor autem, etsi possit ex intentione cultus fieri, ad interiorum cultum pertinet, non ergo præcipitur hoc præcepto. Nec vero talis actus est necessarius homini justo, ut possit digne missam audire, aut alium actum religionis exercere, quia non est de necessitate actus honesti quod ab amore imperetur, nec etiam hoc

pertinet ad particularia præcepta; ergo nullo titulo cadit sub obligationem talis actus pro omnibus festis.

13. *Objectio*. — *Diluitur*. — Dices: amoris præceptum non habet de se certum tempus, pro quo obliget, et ideo obligat pro temporibus opportunis; nullum autem videtur esse magis opportunum, quam dies festus; ergo. Respondeo non obligare pro omnibus temporibus opportunis, sed vel pro articulis necessitatis, vel quando ad vitam recte instituentem necessarius moraliter est talis actus: non est autem sic necessarius in omnibus diebus festis, et in multis profestis potest esse magis necessarius. Adde, eadem ratione dicendum fore, teneri hominem in die festo ad exercendum actum fidei et spei, quia de se sunt in præcepto, et non habent determinatum tempus de se, et illud tempus diei festi est opportunum. Quapropter contraria sententia negans necessitatem hujus actus in die festo, et vera, et communis est, et sumitur ex D. Thoma, 2, 2, quæst. 122, artic. 4, quatenus ait, per præceptum de observatione sabbathi non fuisse mandatum cultum internum per orationem, vel devotionem internam; nam eadem ratio est de amore, ut bene notat ibi Cajet.; Navar., in Manuali, cap. 13, num. 17; Sot., lib. 2 de Just., quæst. 4, art. 4, et in materia de charitate ceteri communiter.

14. *Sitne in festis actus poenitentiae imperatus*. — *Pars negativa certa est*. — Sexta instantia, præcedenti similis, est de cultu interno per actum poenitentiae, contritionis, vel attritionis, nam quod hic sit necessarius ex vi hujus præcepti, saltem homini existenti in peccato mortali, dixit Angel., verb. *Feria*, n. 43, tanta exaggeratione, ut affirmavit rem esse indubitatam. Fundatur autem solum in hoc, quod existens in peccato mortali, præcipue si habeat memoriam illius, non potest vacare Deo per aliquod tempus diei festi, ut exigit hoc præceptum; ergo. Potestque hæc opinio confirmari ex eo, quod in die sabbathi præcipiebatur Judæis: *Affligelis animas vestras*, Levit. 16 et 23, quod significat poenitentiam de peccatis; ergo idem nunc erit cum proportionem. Sed de hoc puncto dixi in quarto tomo, tractando de præcepto poenitentiae, et ostendi hanc opinionem esse falsam. Et plane fundamentum Angeli nullius momenti est, quia licet homo sciat se esse in mortali, potest audire missam, eo modo quo exigit præceptum, ut a fortiori constat ex his quæ de intentione, et attentione necessaria ad missam

audiendam, dixi in dicto 3 tomo, disp. ult., sect. 3; ergo propter missam non est necessaria contritio: at hoc præceptum non obligat ad vacandum Deo in die festo alio modo, seu per alios actus; ergo propter vacandum Deo non est necessaria pœnitentia; nec etiam per se et directe præcipitur; ergo non cadit sub hoc præceptum. Et ita sentiunt Cajetan., Sot., Navarr., Armil., Rosel., et alii communiter; Sylvester etiam, verb. *Dominica*, quæst. 6, dist. 4, fatetur non teneri peccatorem conteri in die festo ex vi præcepti de festo; tamen, si recordetur sui status, teneri ex vi memoriae. Sed hæc obligatio, si vera esset, communis esset aliis diebus; non est tamen vera; sed hoc pertinet ad materiam de Pœnitentia, ubi de hoc latius.

15. *Destruitur fundamentum oppositæ sententiæ.* — Ad fundamentum ergo contrariæ sententiæ negatur assumptum; nam, qui est in peccato mortali, potest orare et missam audire. Ad confirmationem primo dici potest illam legem nunc non obligare. Secundo dicitur illud mandatum: *Affligetis animas vestras*, non pertinuisse ad diem sabbathi, nec ad omnia festa Judæorum, sed ad quoddam speciale, quod celebratur decimo die septembris, et in eo distincte præcipiebatur cessatio ab opere servili. Unde potius sumitur argumentum e contrario, quod illa afflictio non pertineat ad festorum observationem, ut sic, neque ad observationem dominicæ, quæ sabbatho successit. Festum autem illud peculiare omnino jam cessavit, et si quid illi successit in lege nova, fuit pœnitentia, quæ tempore confessionis annuæ agi præcipitur. Nam per illud significabatur futura emundatio a peccatis Christiani populi, ut dixit D. Thomas 1. 2, quæst. 102, art. 4, ad 10; in quæst. vero 103, art. 3, ad 4, dicit, illi festo Expiationis succedere in Ecclesia festa Martyrum et Confessorum. De quo videri potest Cano, Relect. de Pœnitent., p. 4, in fin.

16. *Difficultas.* — Sed objiciet aliquis contra dicta: nam sequitur non peccare contra hoc præceptum, qui in toto die festo nullum alium actum divini cultus exercet, præter missæ auditionem, etiamsi reliquum tempus ludendo, confabulando, etc., consumat, dummodo contra alteram partem præcepti, prohibentem opera servilia et profana, nihil committat: consequens videtur esse absurdum; alias sine causa præciperetur hominibus vacatio ab aliis laboriosis operibus toto illo die, quia melius esset corporaliter laborare, quam

otiose diem transigere. Sic enim dixit Augustinus, libro de Decem chor., capite 3, loquens de Judæis in sabbatho otiantibus; videtur autem esse eadem ratio proportionalis de Christianis. Respondeo nunc non tractari, an peccare in die festo sit contra hoc præceptum, ex ea parte qua prohibet certa quædam opera; de hoc enim statim dicemus; sed quæstionem esse solum de omissione actuum divini cultus. Et ex hac parte concedo, nullum incurri peccatum omissionis contra hoc præceptum, etiamsi nullus alius actus religionis in toto festo fiat, præter auditionem missæ, quia nullum extat de hoc præceptum affirmativum; negativum autem prohibens opera servilia non obligat ad aliquid agendum; ex negatione enim non bene sequitur affirmatio; neque propterea illud inutiliter præcipitur, quia propter cultum præcipitur; finis tamen præcepti, ut sic, non cadit sub præceptum, medium autem ipsum de se utile est, et ideo recte præcipitur, licet finis non ita præcipiatur. Tandem posset hic quæri, an saltem cum aliquis non potest audire missam in die festo ex justo impedimento, teneatur loco illius aliquid recitare, vel religionis opus exercere; et similiter, quando aliquis missam omisit, an teneatur aliis precibus eodem die illam compensare, vel in sequenti die missam audire. Dico tamen non teneri, de quo videri possunt resoluta in d. disp. ult., sect. 5, dub. ult., et sect. 6, dub. penult. Et juvare etiam possunt ea quæ de omissione Horarum Canoniarum in simili diximus.

CAPUT XVII.

SOLA CORPORALIA OPERA ESSE PROHIBITA IN DIE FESTO, NON TAMEN OMNIA.

1. Incipimus de altera parte hujus præcepti agere, quæ negativa est, et longiorem disputationem requirit, quia in illo loco tertii tomi nihil de illa diximus. Ad illam ergo explicandam, suppono primo præcipi fidelibus vacationem quamdam ab operibus in die festo. Hoc constat ex jure, nam in cap. 1 de Feriis, dicitur esse abstinendum ab opere illicito, et in c. *Licet ab omni opere servili*, et in c. *Conquestus*, et in aliis locis, alia opera prohibentur, ut infra videbimus. Præterea Clemens, lib. 8 Constit., cap. 33, his verbis explicat hoc præceptum: *Omnes fideles die dominico vacent in ecclesia*, et infra, *vacent servi*, indicans, vacationem debere esse ab opere servili: in sex-

ta etiam Synodo, cap. 8, prohibentur in diebus festis corporalia opera, præter ea quæ necessaria sunt ad victum, vel similia; in Concilio Aureliano III, c. 27, abstinendum dicitur ab opererurali; in Concilio Antisi., c. 16, dicitur: *Non licet in die dominico boves jungere, aut alia opera facere*, utique similia. Quod pluribus verbis explicatur in Concilio Matiscon. II, cap. 1, ubi non tantum servilia opera numerantur, sed quædam alia, de quibus infra; et similiter in Concilio Maguntin., sub Carolo, cap. 36, 37, dicitur esse prohibitum opus servile, cujus aliqua exempla inde colliguntur, scilicet, arare, seminare, hortum vel vineam colere, aut sepem circumdare; deinde adduntur alia opera, quæ forensia possumus appellare, de quibus postea. Denique communi traditione et consuetudine Ecclesiæ hoc receptum est, et omnes Doctores in hoc conveniunt.

2. *Quam sit antiquum præceptum quoad hoc.* — Sed dubitabit aliquis quam sit antiquum hoc præceptum, quoad hanc partem; videtur enim ex dictis sequi, non esse admodum antiquum; nam jura, quæ habentur in Decretalibus, recentiora sunt. Alia vero, quæ adduximus, non probant majorem antiquitatem, nam quædam non habent sufficientem auctoritatem ad vim præcepti, ut libri Clementis. Alia vero fere omnia sunt Concilia Provincialia, præter sextam Synodum, cujus decretum obscurum est, quia videtur plus prohibere, quam prohibitum reverasit, vel unquam fuerit, ut mox dicemus. Et ideo posset aliter quam de proprio præcepto exponi, quia verba in rigore non omnine cogunt. Auget ergo præterea difficultatem modus loquendi Concilii Laodiceen., c. 29. Cum enim dixisset, *non oportere Christianos judaizare* (quod mox exponemus), subdit: *Præferentes autem in veneratione dominicum diem, si vacare voluerint, ut Christiani hoc faciant.*

3. Nihilominus tamen certum est, ante sextam Synodum, et ante omnia dicta Concilia Provincialia, fuisse in Ecclesia hanc observationem sub præcepto, ut colligitur ex dicto loco Clementis, et ex omnibus quibus supra probavimus translationem diei sabbathi in diem dominicum. Dicunt enim Patres factam esse translationem quoad quietem, et vacationem quamdam ab operibus profanis, seu a labore terreno, ut dixit Gregorius, lib. 11 Epst., in 3. Constat autem ex ibi dictis, translationem illam esse antiquiorem Synodo Laodicea. Item Hieronymus et Augustinus hujus traditionis testes sunt, et ejusdem fere ætatis, id est, non

multo tempore post Laodiceam Synodum, et tamen loquuntur de illa consuetudine, ut antiqua, et vetusta suo sæculo. Hieronymus, Epist. 22 ad Eustochium, cap. decimo quinto, dicit monachos Ægypti solitos fuisse laborare per hebdomadam, vacare autem die dominica, utique propter Ecclesiæ præceptum; Augustinus vero, serm. 215: *Si infelices Judæi tanta devotione celebrant sabbatum, ut in eo nulla operaterrena exerceant, quanto magis Christiani in die dominico soli Deo vacare, et pro animæ suæ salute debent ad ecclesiam convenire.* Expressius serm. 251: *Sciendum est (ait) quod ideo a sanctis Patribus nostris constitutum est Christianis et mandatum, ut in solemnitatibus Sanctorum, et maxime in dominicis diebus otium haberent, et a negotio terreno vacarent, ut paratiores et promptiores essent ad divinum cultum; infra vero, per sanctos Patres exponit Apostolos, et apostolicos viros.* Quomodo autem Concilium Laodiceum intelligendum sit, statim dicam. Hoc ergo præceptum non est de novo latum, quoad substantiam suam, in illis juribus quæ habentur sub titulo de Feriis; sed ibi scriptum est quod traditione jam habebatur, et fortasse quoad aliquid vel auctum, vel magis declaratum est.

4. *Diversa est cessatio ab opere in Christiano, atque in Judæo.* — Secundo supponendum est, cessationem ab operibus, aliter Christianis præcipi in diebus festis, quam præcipiebatur Judæis; nam Christianis non fit tam arcta prohibitio operum in die dominico, sicut Judæis fiebat in sabbatho, ut notat Abuleus., Exod. 20, q. 13; et patet, tum quia multa opera nunc permittuntur Christianis in festis, quæ non permittebantur Judæis in sabbatho, de quibus infra; tum etiam quia in lege nova facile conceditur licentia laborandi in festo, quæ in lege veteri non concedebatur. Ratio vero est, quia Judæis omnia contingebant in figuram, quæ debet esse maxime conformis rei significatæ, et invariata manere; unde quia per sabbatum representabatur quies Dei ab operibus exercendis, ideo tam arcte præcipiebatur illud otium; item illa prohibitio erat juris divini, et ideo immobilior erat.

5. Hinc sæpe Patres cavendum præcipiunt Christianis, ne more Judæorum in die dominico otientur, et hoc modo intelligi potest Concilium Laodiceum, nam sic habet: *Quod non oporteat Christianos judaizare et otari in sabbatho, sed ipsos eodem die operari*; quod autem subjungit: *Præferentes autem domini-*